

Vila tajemství

PATRICIA WILSONOVÁ

 CPRESS

Vila tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Patricia Wilsonová
Vila tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vila tajemství

PATRICIA WILSONOVÁ

 PRESS

Věnováno Bertě, Michelle a Peterovi

Obsah

Kapitola 1	11
Kapitola 2	20
Kapitola 3	22
Kapitola 4	29
Kapitola 5	31
Kapitola 6	43
Kapitola 7	49
Kapitola 8	56
Kapitola 9	63
Kapitola 10	68
Kapitola 11	79
Kapitola 12	84
Kapitola 13	92
Kapitola 14	97
Kapitola 15	105
Kapitola 16	109
Kapitola 17	115
Kapitola 18	121
Kapitola 19	128
Kapitola 20	134
Kapitola 21	143
Kapitola 22	150
Kapitola 23	160
Kapitola 24	163
Kapitola 25	170
Kapitola 26	176
Kapitola 27	183
Kapitola 28	186
Kapitola 29	195
Kapitola 30	205
Kapitola 31	212

Kapitola 32	217
Kapitola 33	225
Kapitola 34	231
Kapitola 35	239
Kapitola 36	244
Kapitola 37	253
Kapitola 38	256
Kapitola 39	263
Kapitola 40	268
Kapitola 41	278
Kapitola 42	284
Kapitola 43	296
Kapitola 44	304
Kapitola 45	310
Kapitola 46	315
Kapitola 47	320
Kapitola 48	327
Kapitola 49	335
Kapitola 50	344
Kapitola 51	355
Kapitola 52	359
Kapitola 53	367
Kapitola 54	374
Kapitola 55	380
Kapitola 56	385
Kapitola 57	390
Kapitola 58	399
Kapitola 59	403
Kapitola 60	408
Fakta, jež inspirovala <i>Vilu tajemství</i>	412
Poděkování	414

*Nejde o to, jak velká byla ta dívka ve válce,
ale o to, jak velká byla válka v té dívce.*

PANDOŘINA SKŘÍŇKA

*Naděje, to jediné dobré, co zbylo
ve skříňce, již zavřela Pandora.*

Důvěra – mocná síla – unikla.

Bída zpustošila květenu i zvěř.

Grácie nás všechny opustily

a zbídačila nás Marnivost.

Máme však Naději, přáteli,

díky hbité ruce Pandořině.

©P Wilson 2017

Kapitola 1

Rhodos, Řecko, současnost (2018)

Naomi zavřela těžké dveře a prošla pod drolicím se obloukem, který se klenul nad ulicí. Chvilí zůstala jen tak stát se zavřenýma očima a tváří obrácenou ke slunci. Asi neměla nechávat babičku samotnou, ale Bubba spala a Naomi zoufale potřebovala trochu čerstvého vzduchu. Za dvacet minut bude zpátky.

Shrábla si tmavé vlasy na záda a svižně vykročila po venkovské ulici směrem k pláži. Divoké kopretiny, pučící z prasklin v obrubnicích, jí za chůze kývaly na uvítanou.

Cestu lemovaly pískovcové zdi, omšelé, bezvýrazné a zaprášené. Pastelovou jednotvárnost zdiva narušovaly jen překvapivé výkřiky barev – dveře do dvorků jejich sousedů: modré, slézové, tyrkysové, karmínové i zelené.

Také pestrobarevná směsice kořenáčů zužovala uličku tak, že byla sotva širší než chodník. V nádobách se skvěla hýřivá záplava květin: lososové muškáty, třešňově červené jiriny i vratké lilie, od nichž se šířila omamná, exotická vůně. Sytě rumělková bugenvilea se v neproniknutelné houšti natahovala přes vysokou kamennou zeď až téměř doprostřed ulice a nabízela na rozpálených dlažebních kostkách skvrnu tolik potřebného stínu.

Blíž k pláži obklopila Naomi pavučina důvěrně známých vůní. Vdechla aroma léta a moře a do mysli se jí rázem nahrnuly výjevy z dětství, nerozlučně spjaté se svými parfémy.

Vzpomněla si na hromádky žlutých rybářských sítí, které vysychaly na hrázi pod poledním sluncem. Betonové molo bylo zasypané perleťovými rybími šupinami, které v ostrém světle zářily jako pestrobarevné pajetky. Zvětralé plátěné plachty, které objímaly vítr na tolika nekonečných

cestách, končily své dny visíce těžce a vyčerpaně přes hrazení v přístavišti. Krystalky soli z mořské vody se leskly Naomi na pažích jako karnevalové třpytky. Když si štíplavou sůl slízla z kůže, ucítila esenci Středomoří a zatožila se vrhnout do moře.

Už když bylo Naomi pět let, pomáhala matce na palubě otcova člunu čistit pytle modročerných slávek, každou z nich pečlivě prohlédla a pak ji uložila do kbelíku. Její rodiče seděli bok po boku, mlčky a spokojeně, a vyměňovali si široké úsměvy – plné pýchy, jak si Naomi uvědomovala teprve nyní. Vzpomínala, jak s kamarády ze školy skákali z mola do vody jako živé bomby a zalykali se smíchy, když vyplavali na hladinu.

Každé ráno při návratu do přístavu za naloženým člunem křičeli a přetahovali se neurvalí mořští ptáci. Naomi ještě před cestou do školy utíkala po břehu souběžně s člunem, mávala a volala na moře: „Tati! Tati!“

Řádka větrem ošlehaných chlapů na pláži, vybavených arzenálem dlouhých rybářských prutů, se vždycky hlasitě smála a povzbuzovala ji: „Utíkej, Naomi, utíkej!“ Táta jí mával zpátky a někdy taky zatroubil na lodní sirénu.

Vzácné dny plné lásky a smíchu s jejími rodiči. Pak se narodila Rebecca a všechno se změnilo.

Naomi milovala moře, milovala jeho hudbu a jeho metamorfující slanou vůni – přese všechno, co jí vzalo.

Pláž našla prázdnou, až na jednoho osamělého rybáře, který seděl na převráceném kbelíku a zíral na moře. Naomi ho tady už viděla, hladce oholená tvář zhrublá větrem a sluncem, obnošené, ale drahé šaty. Když ho mījela, opětovala jeho pokývnutí.

Na hladkých šedých kamenech, protkaných žilkami bílého mramoru, jí klapaly a podkluzovaly podrážky. Pospíšila si raději k pásu mokrého píska, lemujícího samotné moře. Ohromná výletní loď v dálce mījila na Kos a Naomi si představila, jak její manžel v jedné z přepychových jídelen právě servíruje večeře.

Královský safír za svítání zakotvil v přístavu Rhodos. Hned jak Costa dodělal svou práci, odkradl se domů.

„Překvapení!“ zvolal, jakmile rozrazil dveře s pugétem žlutých růží v ruce.

„Costo! Ach, Costo!“ Padla mu kolem krku a vroucně ho políbila.

Costa, který byl o hlavu vyšší než ona, ji zvedl v náručí a řekl: „Šlím z tebe, má lásko Naomi. Musel jsem přijít.“

Rychle dala květiny do vázy s vodou a popadla ho za ruku. Museli dohnat dva měsíce odloučení, a tak pospíchali rovnou nahoru a celé odpoledne strávili v posteli. Objímali se a převalovali, smáli se a milovali, ani jeden nemusel říkat nahlas, jak moc jim na sobě pořád záleží.

Potom se šli společně osprchovat, vyměňovali si polibky s chutí zubní pasty, těla kluzká sprchovou pěnou. Myli si navzájem záda, vymýšleli plány na zimu, povídali si o svých chlapcích na univerzitě, o sklizni oliv a o tom, jakou si pořídí pohovku.

Zamžourala k lodi. *Miluji tě, Costo.*

Denní bouřlivé vlny už opadly a od zapadajícího slunce se přes Středozemní moře rozprostřel pruh oranžového světla.

Vylekal ji bílý pták, který vyrazil jako šípka z bambusového houští, a Naomi se zastavila. Malá volavka se vydala za vážkou, potom složila svá andělská křídla a vrátila se do bezpečí husté příbřežní vegetace.

Naomi, uchvácená magickou scénou, pomyslela na svou sestru v Londýně. Zatoužila se s ní o ten vzácný okamžik podělit a představovala si, jak bude Rebecce vyprávět, co viděla. Může vůbec Rebecca ve velkém městě zažít takovou nádheru? Uvědomuje si, co všechno jí chybí a jak moc tu chybí ona, anebo jí kouzlo Rhodosu už nadobro vyprchalo z paměti? Její život zřejmě naplňuje pohledný manžel a chaos spojený s malými dětmi.

Vzpomínala na Rebečino hihňání, když spolu dělaly neplechy, na její sebezníčující humor, na hravou jiskru v jejích očích. Jak se jí zkřivily koutky, když jí bylo líto někoho méně šťastného. Naomi rozesmutilo, že svou sestru tak ztratila, a zalitovala, že nezná své synovce a neteře.

Došla k pomyslnému cíli své procházky, betonovému bunkru v mělčině, pozůstatku poslední velké války. Byl obrácený k tureckým horám, které se tyčily na dohled, za vodou. Pobřežní eroze ho sice naklonila ke

straně, ale šedá krabice se stále jevila nezničitelně. Naomi se posadila na kámen. Upřela zrak na výletní loď a v myšlenkách se vrátila ke své jediné sestře.

Aspoň že Rebecca nemá starosti s financemi. Londýn byl přece městem pro bohaté, lidi tam žijí v luxusu, jež přijímají jako samozřejmost. Naomi si objala tělo a přemítala o tom, jestli svou sestru ještě někdy uvidí. Přála si, aby se staré rány mohly zahojit a ony si mohly aspoň příležitostně vyměnit pár slov.

Nikdo nepochyboval o tom, že Rebecca a její manžel se milují. Kdyby byla Bubba aspoň vysvětlila důvod svého hrozného hněvu... snad by ho pak Rebecca tak vášnivě neoplácela. Od Rebečina odchodu uplynulo už deset let. Deset let plného domu, rostoucích chlapců, zkoušek a finančních problémů. Ale teď, když Naomini synové odešli na univerzitu a Costovi začala plavební sezóna na *Královském safíru*, byl její domov náhle bolestně prázdný.

Otočila se a vracela se stejnou cestou zpět. Za chůze opatrně nakoukla do bambusu. Volavka zmizela. Tak překrásný pták, a náhle jako by nikdy neexistoval. Právě jako Rebecca, pomyslela si.

Deset let byla dlouhá doba, a přitom si Naomi a její sestra bývaly tak blízké. Třeba by Naomi mohla zkusit zahájit mírové rozhovory, proč ne? Někdo se musí aspoň pokusit tuhle rodinu zase spojit.

Jenže potíž byla v Rebečině světlovlasém rakouském manželovi. Ne, to vlastně nebyla tak docela pravda. Rozkol vyvolala v první řadě Naomina babička. Naomi měla podezření, že Bubba – která byla Židovka – má v duši pohřbeno příliš mnoho vzpomínek na válku. Kdyby měla pravdu a tyto vzpomínky se znovu vynořily právě teď, v babiččině křehkém stavu po mrtvici, nechtělo se Naomi ani domýšlet, jaké by to mělo následky.

Přes tenisky se jí přelila slaná vlna. Naomi se podívala na mokré boty a poprvé za mnoho posledních let se vrátila zpátky v čase na tutéž pláž v nejhorší den jejího života.

* * *

Rhodos, Řecko, únor 1984

Bubba křičela nahoru do schodů: „Už se oblíkej, Naomi. Pojďme, než se počasí ještě zhorší. Nemůžu tu nečinně sedět a čekat. Musím je hledat sama!“

Když desetiletá Naomi utíkala z kamenných schodů, její babička si přivinula na prsa Rebeccu zavinutou v šátku a křikla na ni: „Vezmu mi minko naproti.“

„Já už jdu, Bubbo.“ Vyšla za babičkou ven do bouřlivého nečasu. Červený kabátek jí poletoval kolem těla jako radostné štěně, ale Naomi neměla náladu na hry. Pracně se snažila nacpat paže do rukávů.

Bubba odnesla dítě knězově ženě a slíbila, že se pro něj brzy vrátí. U dveří se objevil sám kněz, Papas Yiannis Voskos. Klekl si na kolena a zapnul Naomi knoflíky kabátku. Ještě nikdy ho neviděla tak sklíčeného, krví podlité oči v zarostlém obličejí mu neklidně těkaly. Obvykle se usmíval a ptával: „Jakpak se má moje velká holka?“ a vmžiku vytahoval zpoza ucha sladkost nebo drachmu. V den té hrozný bouřky ho však humor opustil.

„Něco nového?“ obrátil se na Bubbu a sevřel v ruce dřevěný krucifix zavěšený na hrudi.

Bubba zavrtěla hlavou. Hlasem zvýšeným obavami mu odpověděla: „Nemůžu to čekání vydržet. Zbláznila bych se.“

Papas Yiannis zamžoural do černých bouřkových mraků. „Pane Bože, doprovázej je.“ Položil Bubbě ruku na rameno. „Buďte na té pláži opatrná. Je tam nebezpečno.“

Bubba a Naomi se naklonily proti větru a pospíchaly k pobřeží. Burácení moře jim dolehlo do uší dávno předtím, než se voda objevila na dohled.

Zašly za roh a fyzicky se zarazily před silou bouře, která vzdouvala moře do hrůzu nahánějících vln. Zuřivá pěna se hřmotně tříštila o písek a malou Naomi děsila. Klopýtala po oblázkovém svahu a křečovitě svírala babiččinu ruku. Držely se na kluzkých kamenech dost vysoko, a přesto měly brzy promáčené boty.

Vichřice zmítala Naominým oblečením tak vášnivě, že dívenka měla co dělat, aby se udržela na nohou. Chtěla křičet: „Já se bojím, Bubbo!“, ale vítr jí kradl slova z úst. A tak jen mlčky mžourala do moře ve vřavě převalu-jících se kamenů, burácejícího příboje a vichřice kvílící v uších.

I když bylo sotva pět hodin, černé mraky se honily přes prosincový měsíc v úplňku a uvrhovaly svět do strašidelného šera. Potom skrz ně pronikly paprsky zářivého měsíčního svitu a bouři osvětlily.

Svou babičku Naomi vnímala jako nevyčerpatelný zdroj objetí a po-libků určených jen jí. Teď však její všudypřítomný něžný výraz zmizel a na jeho místě zůstala ztrhanost a hořkost. Oči měla zúžené do štěr-bin a bradu vytrčenou dopředu, když spolu mžouraly do mořské tříště a pěny se zoufalou nadějí, že zahlédnou *Elevtheriu*, člun Naominých ro-dičů. Moře proti nim dál podnikalo výpady a vyhánělo je po mokřých kamenech ještě výš.

Máma a táta se toho rána měli vrátit domů po nočním rybolovu.

„Oni to zvládnou, Bubbo,“ chtěla říct Naomi. Její otec byl vynikající námořník a ona nikdy nepochybovala o jeho mořeplaveckých dovednos-tech. Vyprávěl jí tolik vzrušujících příběhů o bouřlivých nocích na člunu. Příběhů o vlnách vysokých jako domy, o mořských pannách i mořských příšerách, a ona se na něj vždycky dívala úkosem a snažila se rozluštit, které části těch historek jsou pravdivé a které si otec vymyslel.

Nakonec už i Bubbu, ženu hubenou jako větchet, ale silnou jako mezek a zrovna tak paličatou, zdolala únava a prudké větry, a tak se neochotně vrátily domů. Papas Yiannis řekl, že se za ně bude modlit, a Naomi si všimla jeho neobvykle oteklých očí. Bubbě tekly slzy jako rudé řeky po bledé, solí vysušené tváři. Zprvu si Naomi myslela, že jsou ty slzy z krve.

Bylo jí nepříjemné vidět babičku plakat, nevěděla, kam s očima. Bubba seděla vedle Rebečiny dřevěné kolíbky, houpala novorozence a zírala do prázdna. Každou chvíli jí bradu roztřásla nová vlna pláče. Hladila Naomi po tváři a říkala: „Děvenko, jsi tak podobná své matce. Moje ubohá malá Sonia. Kéž ji Pánbůh ochrání.“

I teď, když se Naomi podívala do zrcadla, rozeznávala klasické řecké rysy své matky, a hádala, že i babičky, když byla mladá. Nižší postava, olivová pleť, hnědé oči a hustá kštice tmavých kadeří.

Snažila se Bubbu utěšit, utírala jí slzy, objímala ji a líbala na tváře, právě jak to dělávala maminka, když si Naomi odřela kolena.

Její projevy lásky Bubbě ještě přihoršovaly.

Naomi měla větší starost o Bubbu než o své rodiče. Její táta byl přece nejlepší námořník na světě. Jistě někde našel bezpečný přístav, kde nečas přečkají. O bezpečných přístavech věděla všechno, protože vystupovaly ve většině jeho pohádek na dobrou noc.

„Pamatuj si, Naomi, že i v té nejstrašnější bouři se dá vždycky najít bezpečný přístav, klidné místo, kde se můžeš ukrýt, dokud se všechno zase neuklidní, abys mohla bezpečně pokračovat v cestě.“

Později toho večera se Bubba vykradla z domu. Když se dlouho nevracela, Naomi se začala bát. Byla na svůj věk vyspělá, ale celou závažnost situace si ještě neuvědomovala. Věděla ale, jak byla Bubba rozrušená, a měla podezření, že se babička vrátila na pláž. Zkontrolovala malou Rebeccu, která spala ve své postýlce, a vydala se na pobřeží za babičkou.

Bouře mezitím polevila. Měsíc se schoval za hustá mračna a vítr hlasitě naříkal. Naomi sama ve tmě dostala hrozný strach, cítila v noci zlo. Vtom tmu protnul babiččin srdceryvný výkřik. Naomi ve své dětské hrůze ze strašidel vykřikla do nepřijemného větru: „Bubbo!“ Zoufale potřebovala, aby ji babička slyšela.

Bubbin pláč vnukl Naomi myšlenku, že ji odnáší bubák. Nevěděla, co si má počít. Nebo co když Bubba upadla, zlomila si nohu a teď leží v mukách někde na zemi? Naomi jí musela pomoci, ale jejích obav přibývalo. Do její představitosti se vrátili démoni a příšery a znovu ji připravili o odvalu.

„Bubbo!“ zavolala znovu a utíkala po kluzkých kamenech tak rychle, jak dovedla, protože každý ví, že strašidla moc rychle běhat neumějí. „Bubbo, kde jsi?“ Zůstala stát, obklopená hustou nocí, nervózně se ohlížela a točila, protože strašidla číhají vždycky za vámi... nebo pod postelí... nebo někde, kam na ně nevidíte. Ale hledají vás a vy se neodvažujete ani

nadechnout, aby vás neslyšela a nevrhla se na vás. Teď jedno z nich číhalo tady, na pláži, ve tmě. Cítila jeho hrozivou přítomnost.

Pak se z noci vynořil obrys. Naomi zavřískala a přikrčila se, protože jí zdřevěněly nohy. Klopýtala k ní Bubba. V rukou svírala roztržštěné prkno, v němž Naomi poznala část rybářského člunu svých rodičů.

„Jsou doma, Naomi? Jsou v bezpečí?“ zaplakala stará žena.

„Ne, ještě nepřišli, Bubbo, ale budou v pořádku. Táta je dobrý námořník.“ Přemohla ji taková úleva, že nehodlala přiznat, jak hrozný měla strach, ani sama sobě.

Vzala babičku za sukovitou ruku a vedla ji zpátky domů. „Pssst, ať nevbudíš miminko,“ utěšovala dospělou ženu. Rodiče na ni budou pyšní. Až se vrátí, možná jí přidají kapesné. „Osuš si oči a umyj si ruce, já ti udělám kakao,“ řekla své babičce, protože to jí říkávala maminka, když byla Naomi z něčeho smutná.

Další den ráno k smrti unavená a ztrhaná Bubba houpala Rebeccu, aby utišila její pláč.

„Obleč se, Naomi. Musíme dojít do lékárny pro kojenecké mléko,“ řekla.

* * *

Naomi hodila na hladinu placatý kámen a počítala, kolikrát se žabka odrazí, než zmizí pod vlnami. Její vzpomínky byly bolestné, ale přesto na nich bylo něco ryzího a očištného.

Rybář nasazoval na háček další návnadu. „Nějaký úlovek?“ zavolala na něj.

Zavrtěl hlavou. „Dnes nic.“

„Tak snad zítra,“ řekla povzbudivě.

Usmál se na ni, v koutcích očí se mu objevily vrásky, jeho drsné rysy se rozveselily. Naomi měla dojem, že se ten muž příliš často nesměje.

Naomi dorazila domů, zatlačila do modrých vstupních dveří a zůstala stát jako přikovaná.

Její zlatá stará babička seděla na kraji postele, plakala a ve zdravé ruce svírala pistoli.

Naomi vyrazila k ní. „Ne!“

Hlavou jí proletěla představa ohlušující exploze s hrůzostrašnými následky. V tu ránu v ní všechno vypěnilo jako mléko v rendlíku a ona se málem pozvracela na mozaikovou podlahu z oblázků.

Vrhla se kupředu v zoufalé snaze ukořistit zbraň dříve, než její babička stihne zmáčknout spoušť.

Kapitola 2

Bromley, Londýn

Rebecca vyšla z posilovny se skvělým pocitem, že vypadá výborně. Zařekla se, že si aspoň dvakrát týdně dopřeje důkladný trénink, aby připravila tělo na těhotenství, a teď věděla, že nebyla nikdy v lepší formě. Korunami stromů kolem chodníku pronikaly poslední sluneční paprsky a vrhaly na zem strakaté stíny. Vzduch voněl sladce a čerstvě po nedávném deštiku a celý svět zářil energií pozdního léta.

Blížil se k ní nějaký muž a ona cítila, jak si prohlíží její tělo. Přiléhavé džíny a krátké bílé tričko jí odhalovaly proužek vypracovaného břicha a její prsa byla ještě v třiatřiceti letech tak pevná, že si mohla dovolit chodit tu a tam bez podprsenky. Když ji mýjel, jeho pohledu se vyhnula.

V takových chvílích se cítila dobře... Ale přitom věděla, že není dokonalá. Vzletná nálada ji rázem přešla. Jen taková malá vada, myslela si, jako by Bůh musel vždycky něco odepřít. Ale v dnešní době to přece chodí jinak – co člověk nedostane od přírody, to mu může za jistou cenu vynahradiť technologie – a právě k ní směřovaly její naděje a sny. V posledním desetiletí ji tyhle myšlenky provázely jako ustavičná mantra. I v nejčernějších hodinách jí udržovaly zdravý rozum. Možnosti umělého oplodnění jsou přece čím dál dokonalejší. Její IVF klinika si zakládá na vždy nejmodernějším vybavení. Jednoho dne se vysněné rodiny dočká.

Před ní nějaká žena na zastávce zamávala na autobus. Kdyby Rebecca popoběhla, mohla se svézt taky, ale rozhodla se dojít až na další stanici, kolem toho nádherného baby butiku. Její chlapeček bude modrooký blondáček, stejně jako Fritz, a dcera bude mít divokou tmavou hřívu a olivovou pleť jako celá její rodina.

Zastavila se před obchodem a se zklamáním hleděla na ženu uprostřed neuspořádané změti oblečků, hraček a holohlavých figurín. Aranžérka

právě šoupala po podlaze starožitného houpacího koníka v grošované barvě s ocasem a hřívou z pravých žíní. Rebecca si pomyslela, kolik batolat se asi za všechny ty roky usadilo do jeho koženého sedla, a v uších jí zazněl přízrak jejich smíchu. Usmívala se až do chvíle, kdy se nahá figurína převrhla dopředu a udeřila do skla výlohy.

Rebecca instinktivně vymrštila ruce vzhůru a zalapala po dechu. Loutka dopadla na sklo s takovou ránou, že ji překvapilo, že se sklo nevysypalo. Aranžérka se rychle předklonila a zachytila klouzající figurínu dřívě, než stihla dopadnout na zem. Rebecca měla stále ještě zvednuté dlaně, když se jí mladá žena podívala do očí a ústy naznačila omluvu: „Promiňte!“

Jen zavrtěla hlavou, oklepala se a s mírnou nervozitou se od výlohy rychle odvrátila. Slunce se dnes už asi nadobro schovalo a na chodník dopadlo prvních pár cákanců deště.

Kapitola 3

Rhodos, Řecko

Papas Yiannis, obtloustlý Mojžíš v želvovinových brýlích, s nezkrotnými vlasy a dlouhým plnovousem barvy vlhkého cigaretového popela, přecházel ulici od svého domu. On a Bubba vymysleli plán a chtěli, aby se o něj Naomi postarala.

„Spoléháme, že to zařídíš,“ oznámil jí vážně kněz.

„Ale proč? K ničemu to nebude!“ namítala. „Nemůžete jen tak poslat poštou do Anglie pistoli! A co si Rebecca pomyslí, až ji dostane? Já žasnu, že moje vlastní babička a vy, Papas, služebník Boha!, jste přišli s takovou šíleností! Zamysleli jste se vůbec nad tím, jaké to může mít následky?“

Oba zastrčili brady a zamrkali. Naomi pokračovala: „Kde se tu vůbec vzala? A proč je v našem domě – v našem *domově*?“

„Naomi, babička ti to celé vysvětlí, až bude silnější. Do té doby jí prostě věř.“

„Po všem, co jsem pro tebe a tvou sestru udělala.“ Jedno Bubbino pokleslé oko se jevilo bez emocí, zato druhé je vynahrazovalo a jiskřilo na Naomi o to větším vztekem.

Naomi okamžitě ucítila Rebečinu přítomnost; věděla, že tady jde o ni, a na vteřinu ji za to nesnášela.

Teď Bubba spala v ložnici za klenutým průchodem s pruhovaným závěsem. Ten pokoj vlastně býval Naomino království. Papas Yiannis se vrátil přes ulici domů. Naomi hleděla na pistoli ležící na stole a snažila se nějak rozumově uchopit, co se stalo, ale měla v hlavě leccos, jen ne jasno. Přemáhala ji úleva, žal a k tomu ještě jeden další pocit, takové divné rozechvění, které ji zachvátilo v okamžiku, kdy se vrátila z pláže a našla babičku s pistolí v ruce.

Když vešla do domu, mohlo se stát tolik hrozných věcí! Jak měla vědět, že Bubba se tu pistoli snaží jen rozebrat? Naomi dostala strach, že si

její babička chce sáhnout na život. Tíha vlastních emocí jí stahovala čelist, kroutila koutky úst a ohýbala krk. Po tvářích se jí kutálely slzy úlevy. Život bez Bubby si najednou nedokázala představit.

Zbraň teď ležela rozebraná a zbytečná na omšelém kuchyňském stole.

Co vůbec dělala babička se starou pistolí? Kde se tu ta zbraň vzala? Jaké hrozné skutky byly spoutané s její minulostí? Naomi věděla, že rudoští Židé mají pohnuté dějiny. Jako dítě navštívila se sestrou a babičkou muzeum v synagoze Kahal Shalom ve Starém městě v Rhodosu. Jenže byla tak malá, že ji víc zajímala vyhlídka zmrzliny na náměstí. Netrpělivě přihlížela, jak babička zkoumá vybledlé fotografie hubených lidí v pytlovitém oblečení. Stará paní přitom často přikyvovala a něco si mumlala, někdy taky zavrtěla hlavou nebo si otřela oči.

Naomi se zhluboka nadechla. Z napětí dnešního večera měla lepkaovou kůži, jako by se právě probudila ze zlého snu. Bílé tílko a khaki šortky ji vlhce tížily na těle. Potřebovala pořádnou koupel, zpříjemněnou jejím novým fialkovým mýdlem Palma nebo tou poslední pěnou do koupele ze zimolezu. Poslední dobou byla vana jediným místem, kde se dokázala uvolnit a v klidu uvažovat o svém podnikatelském záměru.

Zírala na pět kusů kovu, ze kterých se pistole skládala. Přestože byla rozebraná, Naomi z ní dál bušilo srdce. Nechtělo se jí té věci ani dotknout, a tak zakryla součástky ubrusem. Kontrast chladného kovového nástroje na zabíjení a vyšíváných růžových kvítků působil až komicky.

Guns N' Roses, pomyslela si potměšile a vzpomněla si na svoje mládí. Do mysli se jí nahrnuly zpola zapomenuté obrazy nocí strávených s Costou. Hlasité popové songy vyřvávající z toho vražedného kazetáku, co byl nechvalně proslulý tím, že likviduje oblíbené pásky. Seděli na dece rozložené na střeše, shora na ně svítil úplněk a Costa se jí zeptal, jestli si ho vezme. Pak si připili jeden na druhého a na svou společnou budoucnost levným pivem a zpívali svou hymnu, *Knockin' on Heaven's Door*, dokud jim Bubba bušením násadou od smetáku do stropu pod jejich nohama nenařkla, že by se měli ztišit.

Jejich vzájemná vášeň byla chvílemi tak intenzivní, že moc toužili záležít si pod tu starou deku, ale měli strach, že by je ze svého tmavého okna mohl uvidět kněz odnaproti.

Naomi po chladných kamenných schodech vyšla nahoru do svého pokoje. Krátce nato se vrátila dolů oděná jen do vůně zimolezu a županu s nápisem *Costa Cruises* vyšitým na hrudi a začala prohrabovat kuchyňskou zásuvku.

Kde je ten zatracený klíč?

Rozhlédla se po malé místnosti, která už zoufale potřebovala vymalovat. Nevzpomínala si, že by se tenhle dům někdy zamykal, ale přítomnost pistole všechno změnila. Byla sice rozebraná, ale Naomi si pamatovala na ten film, kde ji Al Pacino složil za pár vteřin, a to byl slepý!

Z noci čišela naléhavost a Naomi věděla, že neusne, dokud nebude dům zamčený.

Pak si uvědomila, že je zbytečné zamykat dveře, když je rozbitá západka na okně. Vyklonila se ven a zabouchla okenice. Stará, popraskaná barva se z nich odlupovala a závěsy byly zeslabené rzí.

Zajistila okenice zástrčkami a pak našla za háčkovanou záclonou čouhat velký železný klíč. Mechanismus zámku, také zrezivělý, kladl odpor, ale po kapce olivového oleje se ten tvrdohlavý krám konečně otočil.

Usínala vřdycky jen na chvíli a zase se probouzela, celá zpocená, pod vybledlou patchworkovou dekou, kterou vyrobila Bubba před mnoha desetiletími. V půl páté už to nevydržela a vstala.

V kuchyni si zapálila jednu ze svých vanilkových svíček. Místnost zaplnila její vůně, uvolněná plamínkem, doprovázená hebkým žlutým světlem. Naomi zavřela oči a pomalu ji vdechovala.

Zmrzlina. Karamelky. Máminy vlasy.

Její nejisté uvolnění se otřásl v základech, jakmile jí padl zrak zpátky na ubrus zakrývající zbraň. Prudce otevřela zásuvku kuchyňského stolu a tu zlovlnou věc do ní schovala. Zachrastilo to, až nadskočila leknutím. Pohlédla na tkaný závěs, který odděloval kuchyni od babiččina pokoje.

Neprobudila ji svou neuvážeností? Znehybněla a naslouchala. Tiché pochрупování ustalo.

„Pomoc... pomoc,“ zasténala Bubba.

Naomi se sevřelo srdce. Odhrnula závěs, rozsvítila světlo a pospíšila k Bubbě. „Promiň, probudila jsem tě?“ Zvedla z podlahy spadlý polštář, natřepala ho a vklínila ho babičce pod hlavu. „Potřebuješ něco? Trochu čaje?“

„Čaj, ano. Kolik je hodin?“ Její velikánské, zvolna mrkající oči působily v hubeném obličejí mimozemsky.

„Je brzy.“ Naomi se posadila na kraj postele a vmasírovala Bubbě do suchých rukou trochu krému. „Napustím ti vanu. Můžeš vyzkoušet mou jasmínovou pěnu do koupele. Pak si sedneš pěkně ven na sluníčko a já ti tu uklidím.“

Chvíli se na sebe dívaly. „Promiň,“ hlesla Bubba.

Naomi vnímala hlubokou upřímnost toho slova a její srdce naplnila něžnost.

„Neblázni. Nemáš se za co omlouvat. Zkus si ještě hodinku zdřímnout, pak ti přinesu hrnek horského čaje, dobře?“ Odhrnula babičce z tváře pramínek stříbřitě bílých vlasů.

„Vezmeš mě tenhle týden do kadeřnictví?“ zeptala se stařenka.

Naomi chvíli nenacházela slova. Ochranařsky zakryla dlaní tlustý cop, který se Bubbě vinul po polštáři. „Ale tam jsi snad v životě nebyla. Proč tam chceš jít?“

„Chci to ustříhnout. Chci mít vlasy krátké a ježaté jako ta ženská v televizi. Budou se snáz udržovat a udělají mě o pár let mladší.“ Usmála se na Naomi a na zdravé tváři se jí zvedl koutek. „Netvař se tak šokovaně, děvenko. Mluvíme o střihání vlasů, ne o botoxu a nových prsou.“

Naomi se zahihňala, pohlédla k malé ploché obrazovce na protější zdi a odpověděla: „Moc se díváš na americkou televizi. Nechci, aby ses změnila, milovaná Bubbo.“ Políbila babičku na čelo, ale když vstávala, Bubba ji chytila za ruku.

„Ale uděláš to, vid', že ano?“

Naomi okamžitě věděla, že už není řeč o kadeřnictví. Hlas jí zchladl. „Slíbila jsem to, ne?“ Vytrhla babičce ruku a odešla ke dveřím. „Už jsem tě někdy zklamala, Bubbo?“ Ta slova vyzněla tvrději, než měla v úmyslu.

„Řekla jsem věci, kterých lituju... Rebecce...“ volala za ní Bubba. „Pronásleduj mě od té doby každý den.“

„Teď ještě spi... odpočívej.“ Naomi za sebou nechala spadnout závěs.

Potřebovala něčím zaměstnat mysl. Už jen to, že se to dalo po právu nazvat prací, byl pro ni úspěch. Mezník v jejích podnikatelských snahách, a samozřejmě byla taky ráda za trochu těch peněz. Poslední várka svíček a kosmetických výrobků jí vynesla padesát tři eura. Byl to pro ni zvrát. V přepočtu to byla ani ne dvě eura za hodinu, ale na tom nezáleželo. Dosáhla zisku. Nedávné zdražení elektřiny, vody a telefonu jí způsobilo finanční potíže. Musela zvažovat každý cent.

Naomi tak moc toužila mít svůj vlastní obchod! Obchod, kde budou její výrobky krásně naaranžované na skleněných policích. Vždycky když šlo do tuhého, tenhle sen jí držel při životě. Bude pro své věrné zákaznice míchat krémy a parfémy na objednávku a na pultě budou vždycky stát čerstvé luční květiny.

Pak zaujalo její pozornost okno nade dřezem. Na holém prkně nad ním, upevněném třemi levnými konzolami, stála desetiletí babiččiny zápisníky: řecké, italské a košer kuchařky, svazky s ručně psanými recepty na nejrůznější přípravky a lektvary, několik vázaných zápisníků s babiččinými formullemi na parfémy. Na polici stála také kniha v karmínovém hedvábném potahu s titulem *Básně a písně Pandory Cohenové*. Naomi se usmála na překrásné babiččino jméno na hřbetě svazku a slíbila si, že si najde čas na jeho důkladné pročtení. Na opačném konci police pak stála jediná ozdoba celé místnosti: porcelánová figurka zpívající dívky.

Otevřela kobaltově modré okenice a vpustila do zatuchlé kuchyně chladný větřík. Jeho náhlý průvan uhasil svíčku. Chvíli nad ní stoupal a klikatil se tenký pramínek kouře... jako od pistole. Pohlédla zpátky k zásuvce, natáhla se k vypínači, ale zaváhala, když se naproti přes ulici

rozsvítilo v okně. Papas Yiannis si už připravoval ranní kávu před odchodem do kostela.

Zaujal ji pohyb na ploché střeše knězova domu. Papasova vnučka Marina v blednoucím světle měsíce líbala na rozloučenou svého chlapce, jen patro nad knězovou hlavou. Naomi je pozorovala ze tmy kuchyně a vzpomínala na kouzlo vlastní dávné romance. Chlapec zvedl jednoduchý žebřík a spustil ho k Marině na balkón. Marina ho naposledy rychle objala, zula si boty na vysokých podpatcích, vykasala si už tak krátkou sukni ještě výš a slezla zpátky do svého pokoje.

O zamilovanosti těch dvou Naomi věděla už dlouho. Papas Yiannis byl už starý pán. Poté co mu zemřely manželka i dcera, začal svou náctiletou vnučku ochraňovat o to zarputileji.

Chlapec vytáhl žebřík, položil ho mimo dohled z ulice a dal se na útěk po střechách jako loupeživý kocour.

Naomi vzpomínala na zuřivou vášeň mezi ní a Costou, když se seznámili na Krétě. Nic na světě by jí nezabránilo, aby se dál scházela se sportovně stavěným, hnědookým mužem, do kterého se zbláznila a pak se za něj provdala. Čas prověřil sílu jejich lásky dvěma krásnými syny, nyní studenty univerzity, a hrozným steskem, který k manželovi cítila přes celé léto. Rozsvítla kuchyňské světlo a zamířila ke konvici na kávu.

Přes včerejší otravné naléhání kvůli té pistoli měla Naomi Papase Yiannise moc ráda. Jeho nabídka, že dnes ráno Bubbu obstará, byla laskavá. Od její mrtvice měla Naomi jen málo času pro sebe. Přemýšlela, jak nadcházející hodinku svobody využije. Než odejde, musí babičku vykoupit, připravit jí snídani... a pak ta pistole. Otřásla se, znovu jí proletělo hlavou, jestli jsou se zbraní spojené nějaké hrozné skutky. Třeba ne. Ale čím dříve se jí zbaví, tím líp pro všechny.

Naplnila smaltovaný džbán vodou a šla ven zalít muškáty. Noční vzduch ještě chladil na kůži. Chvilí hleděla na blednoucí hvězdy a posmutněla nad babiččíným citovým výlevem: *Po všem, co jsem pro tebe a tvou sestru udělala.* Jak moc se to Bubbě nepodobalo! Nechápala, co starou paní tak

rozrušilo. Bylo to tou mrtvicí? V dnešní době se po ní většina lidí obstojně zotaví. A Bubba to věděla.

Ve vesnici Paradeisi docházelo k mrtvicím často. Lidi z toho vinili blízké letiště, letadla, měli za to, že to nějak souvisí s jejich spalinami nebo vibracemi.

Ještě před měsícem byl život tak normální, klidný a uspořádaný. Naomi měla ambice a skromný podnikatelský záměr. Její životní rutina balancovala na hraně změny a ve vzduchu visela jiskřička vzrušení.

Po mnoha letech, kdy kladla na první místo ostatní, se stala znovu paní svého života. Bylo to pro ni dobrodružství. Měla čas nosit make-up, lakovat si nehty na nohou a klidně posedět s přáteli. Pokerová dámská jízda byla zlatým hřebem celého měsíce. A příležitostný oběd v taverně u pláže a návštěvu kadeřnice jednou za čtrnáct dní považovala za svůj malý přepych.

Jak pouhou kratičkou chvílí ta drahocenná mezihra trvala! Teď měla v ložnici babičku upoutanou na lůžko a v kuchyňské zásuvce rozebranou pistoli.

Nebylo pochyb, že mrtvice byla dost těžká. Naomi musela myslet na to, jaké to pro babičku musí být, když jako žena, která prožila aktivní život, zůstala takhle těžce postižená. Mocht jen ležet v posteli, mačkat v ruce pěnový míček a probírat se celoživotními vzpomínkami pro ni musí být peklo.

Nemoc jí navíc přivodila jistý druh demence, která u Bubby spouštěla sentimentální vzpomínání, zvlášť když byla unavená. V jednu chvíli byla v pořádku, stejná jako dříve; v další upadala do nekonečného žalu a pocitu ohrožení a znovu prožívala své nejčernější hodiny. Jediné slovo jako by dokázalo cvaknout vypínačem a uvrhnout Bubbu zpátky do minulosti, o které Naomi nic nevěděla. Bylo zvláštní, že jí tyhle nesourodé historky jaksi fascinovaly, přestože jen zřídka dávaly smysl.

Bubba tvrdila, že její starý život je jen její a nikomu jinému do něj nic není. V těchto okamžicích se ale náhle vracela do dob citového chaosu a vřavy; hledívala do prázdna, tekly jí slzy a často volala svého otce.

Kapitola 4

Bromley, Londýn

Rebecca zavřela záchod a posadila se na víko se zády opřeny o nádržku. Vyloupila z obalu stříkačku a nadechla se. Z té hrozné věci se jí svíral žaludek. Srdce jí bušilo a v ústech měla sucho. Nejosamější okamžiky jejího života. Pomyslela na Naomi, studovanou ošetřovatelku. Ta tohle musela dělat tisíckrát, samozřejmě druhým. Kousla se do rtu a přála si, aby sestra teď byla u ní a mohla jí injekci píchnout. Panebože, jak hrozně se jí po Naomi stýskalo, a po Bubbě, i když pachutí rozchodu z ní nikdy úplně nevyprchala.

S mlhou před očima si přiložila špičku jehly ke kůži. Musí to udělat rychle, jinak omdlí. S tichým zasténáním zapíchla jehlu do kůže a zatlačila píst na doraz. Podívat se tam teď nemohla, a tak stáhla ramena dozadu a zahleděla se do stropu. Chvilí počkala, než jehlu vytáhla.

Stříkačka i roztržený obal spadly na podlahu. Rebecca zamrkala, aby zahnal slzy. Hlasitě vyfoukla vzduch z tváří a pomyslela na to, že už jí zbývá jen poslední injekce.

Složila paže do kolíbky, podívala se dolů a představovala si miminko, které, budou-li vyslyšeny její modlitby, bude výsledkem téhle léčby.

„Doufám, že si vážíš toho, čím vším kvůli tobě procházím, prcku,“ zašeptala.

Poklidila po sobě, urovnala si šaty a odešla za Fritzem do pracovny.

„Neruším? Potřebuju obejmout,“ sdělila mu tiše.

„Ahoj krásko.“ Fritz se otočil na židli a stáhl si ji k sobě na koleno. „Jsi v pořádku? Zdáš se mi rozhozená.“

„Šla jsem si dát injekci. Zítرا už bude poslední, díky Bohu.“

„Mohl jsem ti ji píchnout. Nebylo by to lepší?“

Zavrtěla hlavou. „Co děláš?“

Rozzářil se. „Firma dostala nabídku z Ameriky. Chtějí fúzi.“

„To zní zajímavě.“

„Taky je, v to jsem nikdy ani nedoufal. Další měsíc je třeba dotáhnout hory práce, ale podepsali jsme s nimi smlouvu, že termín dodržíme. Rozhodla ta dohoda s Aloe Cosmetics. Dalo nám to zabrat, ale nakonec se to vyplátilo.“ Jeho radost byla nakažlivá.

„Mám radost, Fritzi. Tak tvrdě jsi na tom pracoval. Ten úspěch si zasloužíš.“

„Dneska večer si někam vyrazíme. Malá večere se šampaňským na oslavu!“

Rebecca posmutněla. Uhladila mu světle blondaté vlasy, které měl ve zvyku si sčesávat dozadu. „Ach, Fritzi, já bych moc ráda, ale jak říkám, zítra mám poslední injekci. Víš, jak to je. Nechci v tuhle chvíli nic riskovat, miláčku. Udělám ti vynikající steak, co bys na to řekl?“

„Že to bude skvělé,“ odpověděl, ale viděla na něm, že je trochu zklamáný. Položil jí dlaně na břicho. „Máš svoje priority, chápu to, miláčku. Je to důležité. A vážím si všeho, čím kvůli nám procházíš.“ Políbil ji na tvář. „A teď hybaj do kuchyně, ženská! Mám ještě práci.“

Oba se zasmáli a Rebecca ho nechala pracovat.

Kapitola 5

Rhodos, Řecko

Naomi zaslechla Bubbino zasténání a pospíšila si k ní. Její babička se choulila do polštáře, oči měla vytřeštěné, lesklé, vyděšené.

„Oni mě pověsí! Pomoz mi, prosím. Musím utéct,“ drmolila. „Tatínek! Nevidím ho. Kde je? Nenechte je zabít tatínka, prosím vás!“

Naomi vzala babičku za ruku. „No tak, Bubbo. Byl to jen zlý sen. Se mnou jsi v bezpečí.“ Lámalo jí srdce vidět stařenku takhle. Ať se v mysli její babičky odehrávalo cokoli, bylo to pro ni velice skutečné.

Bubba se udeřila do hrudi. „Já ji milovala, a ona je teď kvůli mně taky mrtvá! Prosím, Bože, přiveď ji zpátky!“

„Kdo, Bubbo? Koho jsi milovala?“ vyptávala se Naomi a ochladila babičce čelo vlhkou žínkou, ale Bubbu už zlá vzpomínka opustila. Vyčerpáním znovu usnula. Naomi se dívala, jak jí pod tenkými víčky kmitají oči. Příležitostně trhla celým tělem a na rtech jí uvízl začátek nevyřčeného slova.

Přes tyto záchvaty úzkosti byl Bubbin zvláštní požadavek – poslat pistoli Rebecce – tím posledním, co by od ní Naomi očekávala.

Z myšlenek ji vytrhl pohyb na druhé straně ulice. Papas Yiannis se v pruhovaném pyžamu vyloudal na práh svého domu. Zajel si prsty pod brýle a protřel si oči. V Marinině pokoji nad ním zhaslo světlo. Kněz postavil na plechový stolek na zápraží maličký šálek kávy a přitáhl si k němu chatrnou židličku.

Naomi nechtěla rušit časnou hodinu křikem, a tak mu jen zamávala.

Kývl na ni a usrkl pěnu ze svého nápoje.

Naomi se vrátila dovnitř a snažila se zahnat myšlenky na pistoli tím, že se soustředila na poslední várku krému na ruce. Přísady znala nazpaměť, Bubbin recept už nepotřebovala.

- 2 šálky olivového oleje
- 1 šálek kokosového oleje
- 1 šálek včelího vosku
- 8 kapek citrónového esenciálního oleje

Na něco zapomněla... med, to je ono. Otevřela kuchyňskou skříňku a natáhla se pro sklenici. Na vnitřní straně béžově natřených dvířek visel kalendář plavební sezóny a fotka Costy a jejích chlapců.

Povzbuzená myšlenkami na manžela, pohladila se dlaní po tváři tak, jak to dělával on, když jí říkal: „Miluju tě, Naomi.“

Costa bude touhle dobou chystat snídaně pro bohaté a osamělé lidi, aby si je stihli sníst ještě před příplutím do přístavu Kos.

Naomi vzpomínala, jak jednou doplula na Kos na rychlém trajektu a sešla se s Costou v přístavu. Procházeli se po městě, Costa jí ukázal starověký platan, pod kterým už Hippokrates vyučoval své žáky medicíně. Jako jiní turisté se šourali v sálajícím slunci po městském archeologickém nalezišti a obdivovali prastaré mozaiky pod nohama. Jedli levnou zmrzlinu od McDonald's, procházeli se po náměstí Svobody, prohlíželi si mešitu, muzeum, trh s kořením a nakonec hrad.

Políbila špičku svého prstu a dotkla se jí Costovy fotky.

Nabrala všechny přísady do sklenice postavené v hrnci s horkou vodou. Místnost zaplavilo vonné aroma citrónu. Zakrátko se ingredience prolnou a ona je bude moci našlehat, nadávkovat do kelímků a označit etiketami.

Kéž by bylo všechno v životě tak jednoduché!

Sáhla do kuchyňské zásuvky, uchopila hlaveň pistole a začala ji balit. Nejdříve setřela z kovu otisky svých prstů. U smrtící zbraně člověk nikdy neví. Aby Rebecca nepoznala její písmo, lístek k balíčku popsal Papas Yiannis. Stálo na něm pouze: *Instrukce budou následovat.*

* * *

Naomi svižně kráčela přes vesnici Paradeisi směrem k letišti. To byla její nejoblíbenější trasa. Snad si podvědomě přála uvítat doma své chlapce po

návratu z fakulty, manžela na konci plavební sezóny či jednoho dne i svou sestru. Ve skutečnosti ale procházka neměla jiný význam než spálit pár kalorií a uklidnit nervy před cestou na poštu.

Minula nechvalně známý sexshop, o kterém si momentálně povídala celá vesnice, a zatoužila vejít dovnitř a rozhlédnout se tam. Costu by šokovalo, ale taky vzrušilo, kdyby ho překvapila v něčem červeném, tenoučkém a skandálním. Jen zavrtěla hlavou a šla dál. Šetřili přece na novou pohovku.

Mezi rozkvetlým vratičem a žlutými květy tabáku poletovali oranžoví motýlí a obírali je o nektar. Ranní vzduch se každou vteřinou otepleval a byl nabitý vůněmi: jasmín, zimolez, kvetoucí kaktusy. Naomi čenichala, analyzovala a přemýšlela, jak by se jejich esence daly zkombinovat při výrobě parfému.

Kdesi v kleci zatrylkoval kanárek. Naomi napadlo, jestli ptáci vnímají ty nádherné květinové vůně úsvitu. Jen málokdo si uvědomoval moc vůní – jak v nás vyvolávají hlad či uspokojení, jak nás mohou rozpálit touhou i odehnat v naprostém zhnusení.

Okraj vzdáleného mračna už jiskřil zlatě jako ohňostroj a varoval Naomi, že nemá moc času, aby se dostala k cíli před východem slunce. Malý batůžek jí ve vytrvalém rytmu tůkal do zad a poháněl dopředu.

Nechápala, proč Rebecca nemůže normálně odpovědět Bubbě na její dopisy a ušetřit Naomi všech těchhle melodramat. Naomi ještě pochopila, že její sestra neodpověděla na první dopis, když byly emoce rozjitřené, ale než jí Bubba začala psát znovu, uplynulo několik let. A výsledek byl stejný. Žádná odpověď. Naomi se ani nechtělo věřit, že by Rebecca zůstala uražená tak dlouho.

Pochybovala, že se ti dva spiklenci dočkají kýžené reakce, ale neměla to srdce jim nepomocť nebo jít proti nim. Od toho hrozného nočního hurikánu Bubba zasvětila Naomi a Rebecce celý život a Papas Yiannis byl také vždycky připravený jim pomoci.

Vzpomínala na den, kdy se dozvěděla tu špatnou zprávu. Bylo to dva dny po bouři.

„Vezmi sestřičku trochu na vzduch,“ nařídila jí Bubba a uložila malou Rebeccu do kočárku. „A nezapomeň ho zabrzdit, když zastavíš.“

Dívku, která byla na svou malou sestřičku nesmírně pyšná, nemusela pobízet dvakrát.

Když se Naomi vrátila, byl u nich doma kněz. On i Bubba měli rudé oči a divně lapali po dechu.

Papas Yiannis jí sdělil tu hroznou zprávu a držel přitom Bubbu za ruku tak pevně, že mu zbělely klouby.

Zvláštní, jaké věci utkví dítěti v myslí.

„Naomi, je mi to moc líto, ale myslíme si, že tvého otce na *Eleutherii* potkaly potíže,“ řekl, polykaje mezi slovy. „Tvoji rodiče se ztratili na moři, koritsie.“ Koritsie, má holčičko, ji někdy oslovoval doteď. Vždycky jí to připomnělo ten den.

Přijala tu informaci stejně, jako přijímala všechno, co jí řekli dospělí.

Zcela nerozumně ji hrozně rozhněvalo, že se s ní maminka a tatínek nerozloučili. Měla vztek na celý svět. Praštila holku ze třídy, která jí řekla, že je lhářka a že její rodiče jsou mrtví. Naomi nedokázala vysvětlit, proč se tak chovala, a měla z toho později velké problémy.

Nedovedla se se situací vypořádat. Nevěděla, co si má s tou informací počít. Jak dny plynuly, postupně si začala uvědomovat, že maminka a tatínek se domů jen tak nevrátí. Její srdíčko se pomalu, postupně drobilo a lámalo na kousky. S nikým o tom nemluvila, protože tajně doufala, že jednoho dne se její rodiče stejně objeví ve dveřích. Vážně věřila, že její tatínek nalezl ten bezpečný přístav, o kterém mluvil. Jak to někdo mohl s jistotou vyloučit?

V rohu jejich školní třídy stál glóbus velký asi jako fotbalový míč. Po vyučování se na něj dívala a studovala, kolik je na světě moří, kde se dá ztratit. Její táta tam někde musí být, říkala si, ztracený v bouřce. Koneckonců, v oceánu nejsou žádné informační tabule. A on se teď ze všech sil snaží dovést maminku zpátky k jejich holčičkám a Bubbě. Táta nakonec jistě najde cestu domů. Táta byl jedinečný, neuvěřitelně silný a měl *vždycky* pravdu.

Jednoho dne, za úplného bezvětří, kdy bylo moře hladké jako sklo a zvuky se nesly nad vodou na mnoho kilometrů, zaslechla motor starého rybářského člunu. Byl tak daleko, že vidět ho nemohla.

To musejí být oni!

Vrhla se do mělčiny, dala si ruce k puse a volala z plných plic: „Tati, mami! Tady! To jsem já, Naomi! Jsem tady!“ Volala to znovu a znovu, vyskakovala co nejvýš a mávala rukama nad hlavou, protože dospělí nejspíš vidí dál než děti. Dojde jim, že ostrov, který míjejí, je Rhodos, poznají ji a budou nadšení, že ji vidí. Představovala si, jak se smějí tak moc, až se s nimi člun houπά, jak jsou šťastní, že už nejsou ztracení na moři.

Její otec se opře do dlouhého dřevěného kormidla a otočí *Elevtherii* k ostrovu. Bude rád, že se může ze svého bezpečného přístavu po tak dlouhé cestě vrátit domů.

Musel ji tenkrát vidět někdo ze sousedů a povědět to Bubbě. Babička k ní utíkala přes pláž rovnou do vody. „To nejsou oni, Naomi. To nejsou tatínek a maminka.“

„Ale poslouchej, Bubbo! To je taťkův člun. Papas přece říkal, že se maminka a táta ztratili na moři. Teď se snaží dostat domů ze svého bezpečného přístavu, jenže neznají cestu. Jestli nás neuslyší, minou nás. Zavolej na ně, Bubbo! Prosím, volej!“

Bubba ale pomalu zavrtěla hlavou.

„Prosím, Bubbo, prosím! Oni nás minou! Za chvíli budou pryč. Můžou skončit až někde na druhém konci světa. Zavolej na ně tak nahlas, jak dokážeš! Musí nás slyšet, já chci, aby se vrátili... Čekám na ně už tak dlouho, Bubbo... Tak hrozně se mi po nich stýská.“

„Ach, moje ubohá holčičko,“ pronesla něžně Bubba. „Tvoji rodiče jsou už v nebi, Naomi.“

„Ne, Bubbo, to ne! Jen se ztratili na moři. Říkal to přece Papas Yiannis. Prosím, takové věci neříkej. Já je vyhlížím každý den po škole. Ne, ne, to se pleteš!“

Bubba vnučku pevně sevřela v náruči a obě se usedavě rozplakaly. Jejich těla se třásla ve vzájemném objetí. A pak, když jim došly slzy, vzala

Bubba Naomi za ruku a řekla: „Zavoláme na ně ještě jednou, naposledy. Na tři.“

Stouply si do vody, vzaly se za ruce a obrátily tváře k nebi. Spolu zavolaly z plných plic: „Mami! Tati!“

„Myslím, že nás v nebi slyšeli,“ prohlásila potom Bubba. „Tak honem, usměj se na ně a zamávej jim a pak půjdeme domů.“

Mávaly, smály se přes slzy a potom se mlčky vrátily do domku.

A Naomi teď napadlo, že už tenkrát a celou tu dlouhou dobu měla Bubba v domě schovanou tuhle pistoli.

Bubba a Papas Yiannis tvrdili, že když zbraň rozeberou a pošlou součástky jednotlivě, nejen tak podnítí Rebečinu zvědavost, ale taky se vyhnou tomu, aby pašováním střelné zbraně porušili nějaký zákon. Ne že by někdo z nich o těch zákonech něco věděl.

Přemýšlela o tom, jak dlouho jim trvalo tenhle praštěný plán vymyslet a proč propána měla Bubba v domě schovanou pistoli. Co kdyby ji bývali našli její kluci, když byli malí? Otrásla se.

K letišti zahrnul autobus plný turistů. Hebké světlo okolo ní nabíralo na síle, po nebi se rozprostíraly bledé paprsky. Naomi cítila ve stehnech pálení kyseliny mléčné, ale přesto přidala do kroku.

K ranveji klesalo letadlo Tui, mělo spuštěný podvozek, světla mu zářila a zdálo se, že je tak nízko nad vzdálenými stromy, že se o ně snad musí otřít břichem. Vzduch rozvibroval jeho řev. Naomi došla k semaforu, otočila se a zamířila zpátky do Paradeisi. Tímhle tempem bude u pošty dříve, než otevřou.

Pak už slunce vystoupilo nad obzor a odrazilo se od aut a oken. Zahřálo Naomi ramena a rozlilo po asfaltu před ní její dlouhý, zvlněný stín. Aspoň její silueta teď vypadala vysoce a štíhle, s dlouhýma, dlouhýma nohama. Zadívala se na svůj stín, trošku rozhoupala boky a těšila se z iluze postavy manekýnky, dokud málem nenabourala do sloupu lampy.

„Pozor!“ zavolal Manno a vztyčil baculaté paže. Pak zavrtěl hlavou a začal odemykat dveře kafenionu.

„Dobré ráno, Manno!“ pozdravila ho Naomi a musela se zasmát vlastní hlouposti. „Pěkná košile!“ dodala a kývla k poněkud křiklavým papouškům a palmičkám, které zpestřovaly jeho mamutí břicho.

Zatočila kolem náměstíčka, zatímco Manno sbíral židličky a úhledně je zastrkoval pod stoly na chodníku. „Přijď na kafe!“ zavolal na ni.

„Později!“ zazubila se a zamávala mu.

„Mám pro tebe další pytel karaf od ouza.“

„Skvěle, děkuju!“ Malé retro nádoby se dokonale hodily pro její tonikum z vilínu, a navíc byly zadarmo.

Proti kafenionu se otevřely dveře hokynářství. Vychrtlý Savvas z něj vystrčil hlavu na dlouhém krku a zamžoural na náměstíčko. V listově zeleném overalu a tlustých kulatých brýlích trochu připomínal kudlanku. Vesele na Naomi mrknul a začal stahovat z bedniček ovoce a zeleniny jutové pytle.

Oba muži přestali pracovat, když vyšla ze svého salónu kadeřnice Katarina a jala se ležtit výlohu. Podívali se na sebe a dál se kochali jejím natřásajícím se zadkem.

„Myslím, že jsi obdivována,“ prohodila k ní za chůze Naomi.

„To máš každé ráno stejné,“ odpověděla jí kadeřnice. „Já vyleštím každý kout, jim můžou oči vypadnout.“

„Ráno jedna báseň!“ křikla Naomi přes rameno a obě se zasmály. Před nimi zastavil taxík pod oloupanou modro-žlutou tabulí s nápisem *Rent RoomS in Paradise*. Vypotácela se z něj dvojice evidentně po flámu, zaplatili a odbelhali se do svého apartmá. Naomi si vybavila Marinino noční dostaveníčko a snažila se rozpomenout, jestli někdy zůstali s Costou vzhůru až do úsvitu.

Když taxikář míjel Naomi, zatroubil na ni. Zvedla bradu, odvrátila obličej a schovala úsměv. Rošťák jeden drzý!

Pochodovala dál po hlavní nákupní ulici směrem k poště. Zadoufala, že tam na ni bude čekat dopis z Anglie. Pak by nemusela posílat tu zatracenou pistoli.

Hlouček starších lidí jí připomněl, že dnes se vyplácejí důchody. Na chodníku stály dva žluté pytle potvrzující, že poštovní dodávka ještě nedorazila.

Naomi se posadila ke kavárenskému stolku pod plumérií, vytáhla si z batohu časopis a zakoukala se do jeho stránek, ale hlavou se jí stejně honily otázky kolem té sakramentské zbraně.

„Naomi!“ zavolal někdo tak naléhavě, že nadskočila.

Vzápětí se do bílé plastové židličky, která se jevila jako znepokojivě nedostačující pro její boky, svalila její sousedka Heleny, veliká Řekyně s italskými kořeny. Spiklenecky se rozhlédla a zašeptala: „Pamatuješ na ten parfém, cos mi dala?“ Naomi přikývla. „Nevěřila bys, jaké má divné účinky!“

„Jak to myslíš? Projevila se ti nějaká alergie?“

„Ne, nic takového. Naopak, jde o...“ Polkla a vykulila oči: „Jde o *mužské!* Pořád se na mě dívají a, no, víš, všímají si mě.“

„Aha. Tak to abys ho radši moc nepoužívala.“

Heleny zavrtěla hlavou. „Ne, ty mi nerozumíš. Chci víc! Ten parfém je úžasný, cítím se s ním tak... *sexy!* Myslela jsem –“

V tu chvíli se přihnala k jejich stolku Georgia. „Děvčata, nesu nejnovější klepy. Ve vesnici otevřeli sexshop!“

Naomi se potřebovala trochu rozveselit a neodolala nabídce malé leg-race. „To je zajímavé. Nepotřebují lidi, Georgie? Sháním brigádu.“

Heleny se snažila zamaskovat smích, ale roztřásla se jí hrud.

Georgia chvíli zírala na Naomi s pusou dokořán. „To bys neudělala! Vždyť je to nechutné. Může tam přijít dítě! Prodávají tam všechny možné erotické materiály!“

„Cože, dítě?“ opáčila Heleny, která postupně prohrávala boj o zachování vážného výrazu.

Georgia si odfrkla. „Jen se směj. Ale to je jedno. Už jste slyšely o těch tajných dveřích, dokumentech, o tom historikovi, co tady pátrá? Jdu zrovna z kostela. Říkají, že je to skutečný, opravdický zázrak!“

„Co je zázrak?“ zeptala se Naomi a narovнала se. Konečně ji něco zaujalo natolik, aby přestala myslet na balíček v batohu.

„Říkají, že Bůh hledal někoho čistého, člověka, který je ryzí a neposkvrněný, a jedině ten mohl ty dveře na policejní stanici otevřít. A Pánovi trvalo sedmdesát let, než takového čestného člověka v Řecku našel.“

To už Naomi říčela smíchy, ale potom uviděla, že její kamarádka se tváří smrtelně vážně a taky trochu uraženě.

„Georgie, uspořádáme si fakta,“ odpověděla Heleny. „Tak za prvé, ten historik není Řek, ale Ital. Za druhé, Italové jsou ještě zkaženější než Řekové. Kdo podle tebe vynalezl mafii?“

„Nemůžou být zkažení všichni. Není náhodou papež taky Ital?“ pravila suše Georgia.

„Není, jen tam žije,“ smečovala Heleny. „Ubytování zdarma, jedna z výhod papežského úřadu. Vatikán je nejspíš registrovaná charita, takže se to bude dát i odedíst z daní. Každopádně s Bohem to nemá nic společného. Ten má moc práce s vyvoláváním válek, rakoviny a dětského hladomoru.“

Georgiina upjatá tvář zbledla. Štíhlou rukou s dlouhými prsty se třikrát pokřížovala, než se posadila ke stolku také. Obrátila se na Naomi.

„Já ti povídám, že z toho budou problémy. Z vrtání se v minulosti nikdy nevzešlo nic dobrého,“ vyhrkla. „Můj muž říká, že za to všechno mohli Italové.“

Heleny ji probodla pohledem. „Italy laskavě neobviňuj! Italové přinesli na Rhodos turistiku. Kdyby nebylo Italů, chodila bys teď po sadě a sbírala olivy.“

„Nesbírala, protože ještě nedozrály.“

„Ty víš přesně, jak to myslím, Georgie.“

Naomi potlačila další zahihňání. Svoje kamarádky milovala.

„Jde o to,“ pokračovala Georgia, škrábala se na nose a hovořila zpoza své ruky, „že někdo nechtěl, aby byl obsah té místnosti objevený, ale zároveň neměl kuráž na to, aby všechno spálil. Nemám pravdu? Můj manžel říká, že je to nebezpečné, že o tom nemáme ani mluvit. Říká, že se objeví významní lidi, co nebudou chtít odpovídat na otázky.“

Heleny zavrtěla hlavou. „Vždycky děláš, co ti řekne manžel?“

„Nebud' pitomá. Mluvím o tom, nebo ne?“

Naomi se zadívala zpátky do časopisu. „Tak už dost toho dramatu, vy dvě. Jaké dveře? O co vůbec jde?“

„O ty tajemné dveře na policejní stanici. Sedmdesát let byly zamčené a klíč byl kdoví kde. Tajné informace o dávno mrtvých... Au!“ Zlomila se v pase, masírovala si holeň a přitom probodávala Heleny očima.

Na Naomi se obrátila Heleny. „Chudáci. Podle mě ti malákas doufali, že všechny ty záznamy z války v té místnosti shnijí. Na tu dobu nechce přece nikdo vzpomínat, ne?“

Georgia přimhouřila oči. „Musíš pořád mluvit sprostě?“

Naomi obrátila list časopisu, aniž by vnímala, čeho se článek týká. „Já pořád nechápu, o čem mluvíte. V každém případě o válce mluvit nemusím, děkuji pěkně. Na to vážně nemám náladu.“

Z plumérie upadl květ a snesl se na stolek. Naomi voskovitý květ zvedla, přičichla k němu a strčila si ho za ucho.

Heleny přezíravě odvrátila hlavu. „Můžeš přestat pořád obviňovat Italy jen proto, že byl Rhodos jednu dobu pod jejich vládou? Všechny italské vojáky vyvraždili nacisti nebo je v třiačtyřicátém potopili Britové. Byli to Řekové, kdo nenáviděl Židy stejně jako Němci. To oni se jich chtěli zbavit, aby mohli těm chudákům Židům rozkrást všechn majetek. Pokrytci!“

„Chudákům Židům?“ odsekla Georgia. „Za celý život jsem neviděla jediného chudého Žida!“

Naomi začínala mít vztek. „No, tak se podívej na mě a uvidíš ho!“

Georgia zamrkala. „Ale ty nejsi Židovka.“

„No, moje matka byla Židovka a moje babička je Židovka. Můj otec byl řecký pravoslavný, tak jako předtím jeho otec. Takže jsem Židovka... ale nejsem ani z poloviny bohatá.“

„A pokud jde o Italy,“ pokračovala Heleny, „to byli jen pěšci ve hře mezi Brity a Němci. Jedni je odvrhli, druzí pochytili a zavraždili.“

„Říkáš nesmysly, Heleny. Italové přešli na druhou stranu, už zase! Stejně jako v první velké válce,“ odsekla Georgia.

„Holky, tak už dost!“ okřikla je Naomi. „Je to už strašně dávno a pochybuju, že je ještě naživu někdo, kdo se vyzná v tom, jak to tenkrát bylo doopravdy. Tak proč se o tom teď budeme hašteřit?“

„Protože,“ Georgia dramaticky protáhla slovo pro větší efekt, „za těmi dveřmi na policejní stanici našli cenzus, který dělali ještě Italové, než... vždyť víte...“ Ztišila hlas ještě víc. „Osvětim.“

Naomi se bezděky zachvěla. Netoužila vést před poštou takový rozhovor, když měla v batohu pistoli. „Podívejte se na ten dort,“ namířila proto prst do svého časopisu. „Nechali jsme se moc zamerikanizovat. Je to jen barevná cukrová bomba.“

Georgia kývla ke svému mobilu. „Já jsem závislá na Candy Crush. Tam je spousta barevných cukrových bomb.“

Naomi na ni zamrkala. „Myslím, žes mě úplně nepochopila.“

Heleny se naklonila blíž a nakoukla do lesklých stránek. „Je to dort ke Dni matek. Co kdybychom taky upekly dorty a uspořádaly si takovou soutěž? V porotě můžou sedět naše matky.“ Zarazila se a sklopila pohled k zemi. „Promiň, Naomi, to ode mě bylo netaktní. Vždycky jsem brala Bubbu jako tvoji matku.“

„Bubba je starý židovský výraz pro babičku,“ upozornila ji jízlivě Naomi s pohledem upřeným do časopisu. Bod pro ni.

Trapné ticho prolomila Georgia. „Ten recept už je poněkud zastaralý, ne?“

„Včera se zastavil Costa, přinesl mi štos časopisů z lodi. Jsou jako nové. Tak kde je ten pošťák?“ mžourala Naomi přes ulici. „Bubba je doma sama. Musím se vrátit.“

„Sama?“ zděsila se Heleny.

„Ne tak úplně. Je tam Papas Yiannis, ale kdyby potřebovala na záchod...“ Pokrčila rameny. Neměla v úmyslu jim vykládat o pistoli, ale zároveň nemohla myslet na nic jiného.

„Tak se vrať,“ navrhla Georgia. „Když ti něco přijde, pošlu ti zprávu.“

„Máš tu věc k té ruce přilepenou?“ rýpla si do ní Heleny.

Naomi kývla ke svému batohu. „Díky, Georgie, ale musím poslat balíček do Londýna a chci dohlédnout, aby ho naložili v posledním pytli. Počkám.“

„Proč v posledním pytli?“ opáčila provokativně Georgia.

„To je logické. Když ho naloží jako poslední, půjde ven jako první, ne? A bude na cestě nejrychleji,“ vysvětlila Naomi.

Heleny natahovala krk. „Balíček? Já myslela, že s Rebeccou nemluvíte. Co tě k tomu projevu sesterské lásky přimělo?“

Naomi zamrkala a odvrátila pohled. Heleny svá slova nemyslela sarkasticky, ale její nešetrná slova se jí stejně dotkla. Otázku ignorovala, mžourala na ulici a dívala se, jak Elias vchází do pekařství. „Musím koupit chleba, než staré špinavé prsty pomačkají každý bochník v obchodě. Dneska jsem na pečení neměla čas. Uvidíme se později.“ Vstala a pověsila si batoh na rameno.

„Počkej! Málem bych zapomněla,“ zadržela ji Georgia. „Mám tři objednávký na citrónovo-medový krém na ruce!“

Naomi se zazubila. „Skvěle, díky. Zrovna dělám čerstvou várku. Napiš mi.“

„Ne, přines ho na poker. Skvěle funguje na pigmentové skvrny. Podívej, mně už skoro zmizely.“ Ukázala Naomi hřbet ruky. „Radši vezmi pár kousků navíc. Jejich sláva se rychle šíří.“

„To bych moc ráda... Jenže nevím, jestli se na karty dostanu,“ posteskla si Naomi.

„Jasně že dostaneš,“ mávla rukou Heleny. „Já s Bubbou pár hodin posedím. Potřebuješ pauzu. Co je v tom balíčku?“

„To vám řeknu jindy,“ zalhala Naomi. „Musím jít!“

V půlce cesty k pekařství uviděla přijíždět poštovní dodávku. Otočila se a pochodovala zpátky k poště.

Kapitola 6

Bromley, Londýn

Rebecca přinesla obálku do kuchyně, již dominovaly bílé lesklé povrchy a černá žula. Při zdolávání vrstev hnědého papíru a lepicí pásky si málem ulomila umělý nehet. Zamračeně hleděla na černou kovovou trubičku.

To musí být nějaká automobilová součástka pro Fritze.

Starý MG Midget stál v garáži už pět let. Fritzovo nadšení pro jeho renovaci přicházelo v etapách. Někdy, když přišly nové součástky, ho celý víkend skoro neviděla a v zoufalství stěhovala do garáže stůl a dvě židličky. Raději si dávala sendvič a něco k pití s ním, než aby seděla sama v kuchyni. Ale proč v tomhle balíčku nebyla obvyklá faktura? A proč byl adresovaný jí?

„To není moje,“ konstatoval Fritz, když před něj ten večer obálku položila.

Třeba se v té garáži spletli. Chyba počítače. *Papagopoulos Autos* byli jediní Řekové, s nimiž byla Rebecca v nějakém kontaktu. Ani tak jí to ale nedávalo smysl. Prohlížela si razítka na obálce. Jak to bylo dlouho, co naposledy stála v řecké pobočce pošty? Přes deset let?

* * *

Další den ráno Rebecca obrátila list kuchyňského kalendáře a podívala se na první den měsíce. Břícho se jí sevřelo nervozitou. Datum prvního bylo obkroužené spirálou od červené propisky, další byla načmáraná u pátého. Z druhého na ni zíraly dvě červeně lemované oči s černými panenkami z číslic.

Zavřela oči a představila si sebe samu na dně svého manželství: na malém, tmavém místě obklopeném studeným šedým betonem, odkud už

se nedá klesnout hlouběji a kde už nelze být osamělejší. Deset let, a děti pořád žádné. Čas Rebecce nemilosrdně odkrajoval plodné roky a stěny se k sobě přibližovaly. Její jediné únikové okénko představovalo kulaté sklíčko Petriho misky v centru asistované reprodukce.

Její poslední šance se kvapem přibližovala. *Bože, prosím, ať je procedura úspěšná.* Říká se do třetice všeho dobrého... ale jí to nevyšlo. A teď, když se chystala podstoupit poslední pokus in vitro fertilizace, měla Rebecca strach. Rozhodli se, že ať to dopadne jakkoli, bude to jejich poslední pokus a pak to nechají být. Jako by to šlo jen tak „nechat být“.

Rebecca položila záhadný balíček na odkládací stůl na chodbě, připravená vrátit ho pošťákovi, až ho zastihne. Podívala se do zrcadla, všimla si jemných linek kolem svých očí a mezi obočími, v ranním světle byly patrné na první pohled. Jako od svatební fotografie se od ní očekávalo, že bude věnovat patřičnou pozornost estetice a vypadat k světu. Vrásky na tváři fotografa byly tím posledním, co si nevěsta ve svůj velký den přála vidět.

Fritz seběhl ze schodů a vzal si ze skříňky kufřík.

„Dobré ráno, fešáku,“ pozdravila ho a objala kolem pasu. „Kávu? Toust?“

„Jdu pozdě. Musím běžet.“ Vytrhl se jí, políbil ji na tvář a vyrazil ke dveřím.

„Nezapomeň, že v šest máme být na klinice, miláčku,“ připomněla mu se sotva znatelným zachvěním hlasu.

Fritz se zastavil s rukou na klice. „Krucí...“ zaklel tiše. Na chvíli znehybněl a pak se k ní vrátil.

Ještě po deseti letech manželství Rebecce vždycky poskočilo srdce, když se k ní její vysoký, modrooký a světlovlasý manžel blížil. Tentokrát jí však při pohledu do jeho očí bodla v útrokách panika.

Vzal její štíhlé tělo do náruče a přitáhl si jej k sobě. Vznášela se kolem něj vůně čerstvě nanesené vody po holení.

„Miláčku, strašně mě to mrzí, ale budeš to muset zrušit. Mám schůzi akcionářů, která se nejspíš protáhne. Tam prostě musím být.“ Odhrnul jí kaštanové vlasy a políbil ji na čelo. „Netvař se tak ustaraně; všechno

stihneme. Jen to přeobjednej na příští týden.“ Vzdychl, ucítila z něj máto-
vou ústní vodu. „Neuvědomil jsem si to. Ten čas tak hrozně letí.“

Rebecca mu zamžourala do očí. Byly otupělé a bez emocí, zatímco jí se přímo zde, v jeho náruči, hroutily všechny sny. Přinutila se k úsměvu a přikývla, ale v krku ji tlačil bolestivý knedlík.

„To nevádí, miláčku. Asi se s tím nedá nic dělat,“ dostala ze sebe.

Ovulovala *teď*. To se na příští týden přeobjednat nedá, ale vysvětlovat mu to teď by nic nepřineslo. Fritz měl tolik starostí, potřeboval se soustře-
dit na práci. Vsunula mu paže pod sako, objala ho kolem pasu a stiskla. Věděla, jak moc Fritz IVF kliniku nesnáší.

„Tak dobře,“ pronesl, odtáhl se od ní a obdařil ji vynuceným, formál-
ním úsměvem. „Přijdu kvůli tobě pozdě, paní Neumannrová. Nečekej mě,
nemám ponětí, kdy skončíme.“

* * *

Rebecca se rozhodla odjet do města autobusem v půl páté. Ráda jezdila
veřejnou dopravou a pozorovala lidi. Aspoň nemusela myslet na klini-
ku. Osazenstvo bylo pestré. Malí školáci si povídali s maminkami, starší
holčičky si šuškaly a hihňaly se, pohazovaly vlasy a dívaly se kolem sebe,
dospívající kluci mluvili až moc nahlas.

Dělá správnou věc? Ano, jistěže ano.

Po posledním potratu se Rebecca zcela zabrala do fotografování.
Šílená žalem se toulala po parcích a ulicích, v dešti, plískanicích i sněhu.
Snažila se skrz čočku Canon nalézt smysl života, jeho ohnisko, zaostřit na
jeho krásu.

Rebecca si přála holčičku, a i když o tom z pověrčivosti nikdy nemluvi-
li, podezírala Fritze, že by preferoval chlapce. Připadalo jí sice, že na tom,
jet a pokoušet se otěhotnět bez svého muže, je něco špatně. Jenže ona
i přes svou fóbii z jehel absolvovala dva týdny hormonálních injekcí, které
zvyšovaly produkci vajíček. Přesně před třiceti čtyřmi hodinami dostala
další injekci s látkou, jejíž název si nepamatovala, ale které se přezdívá

„hormon těhotenství“. Ta způsobila, že její vajíčka dozrála a uvolnila se ze stěn vaječníků.

Léčba měla velmi přesný rozvrh.

„Budete ovulovat za třicet šest hodin,“ sdělil jí lékař, když jí zabořil injekci do kůže.

Přikývla, zavřela oči a potlačila výkřik bolesti.

Lékaři naplánovali odběr vajíček na třicet pět hodin po injekci. Přeobjednat se, jak navrhl Fritz, bylo samozřejmě nemožné. Asi měl tolik starostí, že se nad tím ani nezamyslel.

Po jejich posledním pokusu o IVF, který selhal už po dvou týdnech, se všechno změnilo. Rebecca začala krvácet a citově se zhroutila. *Tentokrát* to ale vyjde. Další selhání si odmítala jen připustit. Tolik sebeobviňování... hysterického pláče, pocitu vlastní bezcennosti.

Rebecca vystoupila z autobusu. Centrum asistované reprodukce leželo sto metrů od zastávky. Zavadila botou o obrubník. Klopýtla, zavrátala a málem upadla. Uklidni se, přesvědčovala se. Co na tom, že tam jde sama? Dokáže to... jistěže to dokáže! Rozechvělé útroby jí ale na jistotě nepřidávaly.

Hlavou se jí honily samé otázky. Povede se to? Poví to Fritzovi hned, anebo počká, dokud to nebude jisté? Bude za devět měsíců chovat v náruči dokonalé miminko? To byla její nejhorší noční můra: co by dělala, kdyby se dozvěděla, že její miminko není dokonalé? Jen při tom pomýšlení se jí dělalo špatně. „Když se fetus nevyvíjí správně, obvykle zasáhne sama příroda,“ řekl jí specialista. Ale co když ne a ona porodí těžce postižené dítě? Chtěla se zeptat, ale neudělala to z pověrčivosti, nechtěla pokoušet osud.

Budova už se tyčila před ní. Zírala na dvojité dveře. Ještě pořád může odejít. Nebo tam zavolat a zrušit to. Všechno už zaplatila a připravila se. Nebyla by to hloupost, teď couvnout? Její nohy přesto stále váhaly.

„Paní Neumannarová, rád vás vidím!“ pozdravil ji veselý hlas po levici. Srdce jí bušilo nerozhodností.

Donutila se otočit, usmát a pozdravit svého gynekologa, muže ve středním věku jménem Quentin Alsop. „Dobrý den.“

„Pojďme, doprovodím vás. Dnes je ten velký den, ano?“ vyptával se.

Polkla. „Jsem trochu nervózní.“

„Všechno bude v pořádku. Jen žádný strach.“ Položil jí dlaň na loket a vedl ji ke dveřím; Rebecca tohle chování nesnášela, ale podrážděnému nutkání ucuknout statečně vzdorovala. *Jen si zvykej na manipulaci*, ušklíbala se v duchu.

No tak, ženská, buď chlap!

Uvedou ji do narkózy, s ultrazvukovou navigací zavedou skrz stěnu její pochvy dutou jehlu do vaječníků a odsají z nich tekutinu. Obsah stříkačky pošlou embryologovi, jehož úkolem je zjistit, jestli se v ní nacházejí vajíčka.

Prosím, ať tam nějaké je.

* * *

Rebecca se probudila s kalnýma očima a suchem v puse. Objevila se sestřička.

„Jak se cítíte, Rebecco?“

„Groggy,“ řekla. „Máte nějaké zprávy?“ Nebylo třeba to rozvádět.

Sestra se rozzářila. „Deset vajíček! Skvělá práce!“

Rebecca zalapala po dechu. Deset možností oplodnění ve zkumavce. Deset šancí na dokonalé miminko. Deset šancí, že se její sny konečně vyplní.

* * *

V noci se Rebecca probudila. Zamžourala na budík u postele, byly tři hodiny. Otočila se, vsunula ruku mezi příkrývky a na místě, kde chtěla najít muže, kterého milovala, nalezla jen chladné, prázdné místo. Druhou ruku měla položenou na břicho, dalším chladném, prázdném místě, kde toužila pěstovat maličký nový život, který bude taktéž milovat. Zírala do stropu a nechala slzy volně kutálet do vlasů na skráních.

Ráno jí Fritz zatelefonoval. „Promiň, miláčku. Protáhlo se to dlouho do noci, tak jsem si radši našel hotel, abych tě nebudil. Jak ses měla?“

„Dobře, vlastně přímo skvěle,“ odpověděla. „Byla jsem na klinice. Mám se tam vrátit za čtyři dny.“

Na Fritze někdo promluvil. „Promiň, lásko. Teď jsem tě neslyšel,“ řekl Rebecce a dodal: „Můžeš mi, *prosím*, dát minutu?“ k někomu, kdo usiloval o jeho pozornost. Vrátil se k Rebecce. „Zlatíčko, tady je blázinec. Všechno si povíme večer, dobře?“

Rebecce se nedařilo myslet na nic jiného než na kliniku.

Kolik z deseti vajíček se podaří úspěšně oplodnit? Fritzovo sperma, „sklizené“ a zakonzervované před měsícem, Rebecce zachránilo od dalšího kola hormonálních injekcí, protože ani tehdy Fritz nemohl přijít.

„Jen pro případ,“ řekli mu, když mu podali plastový kelímek a poslali ho na pány. „Vždycky je lepší si zamrazit víc spermií.“

Na klinice Rebecce řekli, že jakmile budou něco vědět, ozvou se jí. Hodiny plynuly. Její naděje byly minutu od minuty menší, až se začala smířovat s dalším zklamáním.

Vzpomněla si na Naomi. Její sestře se stačilo na Costu jen podívat a už byla těhotná, dokonce ještě před svatbou. Její první syn Angelos se narodil šest měsíců po svatbě. Druhý Konstantinos skoro přesně rok po svém bratrovi. Rebecca jí záviděla. Vzpomínala na své synovce, když byli malí: Angelos i Konstantinos byla překrásná batolata.

Kuchyňským oknem vyhlížela na zahradu nesplněných snů a rozhodla se jít raději na vzduch. Zasadit pár cibulek, oživit obruby něčím novým.

Právě když si klekla na podložku, zazvonil jí telefon. Zahodila lopatku a vytáhla mobil z košíku s cibulkami.

„Paní Neumannrová?“ Byl to gynekolog Quentin Alsop.

Rebecce se rozbušilo srdce. „Ano, to jsem já, Rebecca Neumannrová.“

Kapitola 7

Rhodos, Řecko

Papas Yiannis odspěchal do kostela hned, jak se Naomi vrátila domů, ale večer se u nich zase zastavil, aby si mohla odskočit do supermarketu.

„Bubba si zdřímla,“ oznámil jí, když se vrátila. „Dala si k lékům sklenici mléka a usnula.“ Založil si paže na široké hrudi a naklonil hlavu ke straně. „Poslední týdny byly těžké, Naomi, ale teď, když jsi vyhověla jejím přáním, jsem si jistý, že se její zdraví zlepší.“

„Díky za to ráno. Jsem za tu pauzu ráda,“ řekla mu upřímně Naomi, zatímco ukládala do ledničky sýr a vejce. Obrátila se k němu čelem a prohlížela si tmavošedé roucho, které stále nosil, i když už byl oficiálně v penzi. Kněz si jako obvykle rozepnul knoflíky sukně a rohy zastrčil pod kožený opasek. Dlouhé šedé vousy měl stažené gumičkou a kudrnaté vlasy dlouhé po ramena úhledně svázané do drdůlku v týle.

Naomi si uvědomila, že na pohled je na Papasovi Yiannisovi všechno šedé, a přitom je kněz tou nejbarevnější osobností, s jakou se kdy setkala. Moderní ikonou tradičního ortodoxního kněze. Dokonalou jako z pohlednice.

„Nezlob se, že jsem ráno tak utekl,“ řekl. „Musel jsem k poslednímu pomazání. Jeden můj drahý starý přítel.“

„V tom případě upřímnou soustrast. Muselo to pro vás být těžké.“

„Poslalas ten balíček, Naomi?“

Přikývla.

„Nějaké potíže?“

Naomi zavrtěla hlavou.

„Dobře. Myslel jsem si to. Povzbuzuj Bubbu, ať mluví. Pomůže jí to ulevit od břemene její minulosti.“

Břemene minulosti? Jaké břemeno? Jaká minulost? Znovu přikývla, ale kněz si musel všimnout jejího zmateného výrazu.

„Neboj se. Všechno pochopíš, až si přečteš ty deníky.“

„Už aby to bylo,“ stihla poznamenat, než se opět zarazila. „Tak moment... jaké deníky?“

Papas Yiannis zavrtěl vycházkovou holí se stříbrnou hlavou. „Je to dlouhý příběh. Buď trpělivá. Vždycky ti o tom chtěla povědět, ale, no... brzy všechno pochopíš.“

„Nedáte si kávu?“ nabídla mu. „Kdybyste měl chvíli, ráda bych vám položila pár otázek.“

„Kávu si dám rád... Ale zpovídat mě by nebylo dobré. Je povinnost Bubby, aby ti všechno vysvětlila.“

„Ne, chci se zeptat na něco jiného.“ Pustila se do přípravy kávy. „Víte něco o nějakých dveřích na policejní stanici? Zřejmě jsou to jen drby, ale moje kamarádky se mě pořád na něco ptají a já nemám ponětí, o čem mluví. Mám plné ruce práce s výrobou krémů a po té babiččině mrtvici mi místní klepy začaly nějak unikat.“

Papas Yiannis na ni dlouho mlčky hleděl. „Naomi, proč jsme podle tebe vymysleli celou tu věc s pistolí?“

„Protože se Bubba chce usmířit s Rebeccou?“

„No, ano, to taky; ale hlavním důvodem je váš rodinný majetek.“

„Rodinný majetek? Jaký majetek?“

Knězovi spadla brada. „Chceš mi říct, že o tom nevíš?“

„O čem?“

Opět na ni dlouze zíral. „Promiň, to jsem si neuvědomil.“ Podrbal se na hlavě. „Tvůj praděda měl v centru města Rhodos krejčovský salón. Vlastně byl majitelem celého bloku šesti budov. Tys to opravdu nevěděla?“

„Papasi, co víte vy o svých praprarodičích?“ Přestože Papasovi vždycky padaly vlasy do čela, uviděla, jak se teď zamračil.

„Máš pravdu,“ odpověděl po chvíli. „Ještě než v pětáctýřicátém skončila válka, rhodoská městská rada... jak to jen říct... si zkrátka přivlastnila židovský majetek. Přepisovaly se dokumenty a místní vláda tvrdila, že Židé

neměli dovoleno vlastnit podniky. Dodatečně se přepsaly listy vlastnictví i jména v katastru nemovitostí.“

„Snad mi nechcete říct, že pořád vlastníme domy ve městě?“ Postavila před něj malý šálek řecké kávy.

„No, morálně vzato vlastně ano. Tvůj praděda tu budovu koupil a pozitivě zaplatil a potom mu ji sebrali jedině a pouze kvůli jeho vyznání. Teď se objevila šance získat ten majetek zpátky. Dodekanská samospráva ale trvá na tom, že každý žijící dědic se musí o své nároky u soudu přihlásit osobně.“

Teď spadla brada Naomi. „Ale vždyť Staré město Rhodosu je součást světového dědictví!“

„Ano, a velice cenná. Bubba napsala Rebecce mnoho dopisů. Chtěla ji požádat o odpuštění, ale Rebecca nikdy neodpověděla. Těsně před mrtvicí, když se Bubba dozvěděla o šanci získat nazpět majetek svého otce, jí napsala znovu a všechno jí vysvětlila, ale odpověď přesto nedostala.“

Jak říkáš, dům tvého pradědečka je součástí světového dědictví UNESCO. Musí mít milionovou hodnotu.“

Naomi vytřeštila oči. „Milion?“

„Ne-li víc. Jsme si jistí, že kdyby si Rebecca ten dopis přečetla, odpověděla by. Ale dochází nám čas. Na vznesení nároků už je jen pár měsíců. Poslat tu pistoli byl Bubbin zoufalý pokus zburcovat Rebečinu pozornost.“

Naomi se najednou cítila zvláště zrazená. „Proč mi to Bubba neřekla? Myslí si snad, že nemám právo to vědět? Nenapadlo ji, že se to nejspíš stejně dozvím od někoho jiného a že mě to zraní?“

Papas Yiannis se něžně usmál a poplácal ji po hřbetě ruky. „Chtěla tě ochránit před zklamáním. Bez Rebecy nemáš naději něco dostat.“

„Létání sice nesnáším, ale co kdybych prostě doletěla do Londýna a přemluvila Rebeccu, ať se vrátí?“

„Taky jsme o tom přemýšleli, ale teď na vrcholu sezóny jsou letenky přílišně drahé. Ptali jsme se. V červenci a srpnu zaplatíš za letenku tisíc eur, a další peníze budeš potřebovat na čas strávený v Londýně. Soud se bude konat už v říjnu. Tolik peněz nikdo z nás nemá. Moje penze je skrovná

a myslím, že tvoje úspory padly na školné a ubytování pro tvé chlapce na Kypru.“

„No páni. Neuvědomila jsem si, jak se všechno zdražilo. A vy předpokládáte, že poslat Rebecce tu pistoli pomůže?“

„Nemůže předem vědět, že je od babičky. Jednotlivé součástky v ní mají probudit zvědavost, aspoň v to doufáme. Tady po té části bude Rebecca očekávat instrukce, ale místo nich dostane Bubbiny deníky z války.“

„Deníky?“ odfrkla si Naomi a ušklíbla se. „Myslíte ty recepty na chutnou polévku z bramborových slupek?“

Výraz kněze se změnil: probleskla jím hořkost, zmatek a nakonec pokora. Položil Naomi na rameno velkou, sukovitou ruku a zamýšleně se jí zadíval do tváře. „Naomi, je toho spousta, co ještě nechápeš.“

Naomi, popletená jeho reakcí a vážností jeho hlasu, odpověděla: „Promiňte. Vidím, že jsem se vás něčím dotkla.“ Sklopila zrak. „Vlastně máte pravdu. Nevěděla jsem ani o té pistoli, ani o těch domech. A o babiččině minulosti a zážitcích z války nevím taky prakticky nic.“

Měla podezření, že Bubbu těsně před tím záchvatem něco moc rozrušilo. Jak to, že to nevyčítala? Se studem si uvědomila, že byla tak zaměstnaná svými roztoky a krémy, že si ani nenašla čas, aby si s babičkou sedla a v klidu popovídala.

„Vím jen, že pochytili Židy, myslím, že jich bylo pár tisíc, a poslali je do Osvětimi. Je to hrozné... hrozné! Občas jsem se Bubby zeptala, jak to přežila, ale nechtěla o tom vůbec mluvit. Myslela jsem si, že na ty příšerné věci nechce vzpomínat.“

„Horší než příšerné, Naomi.“ Posadil se do Bubbina křesla, sundal si brýle a protřel si oči.

Naomi měla tušení, že se co nevidět dozví něco, co navždy změní to, jak svou babičku vnímá. Zmocnily se jí pochyby. Co se mohlo stát?

„Za druhé světové války, když jí bylo šestnáct let, byla tvá babička někým úplně jiným než dnes.“ Starý kněz zaváhal, a než se na ni znovu podíval, bloudil chvíli pohledem po podlaze.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Vila tajemství***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.